

Knattagsønd, November 8, 1823.

Kjære Søster og Lars Andersen!

Så det er saa længe siden
jeg skrev til den mæ jeg idag
skriver nogle ord, og fortæller om
værelset vi lever, vad til den angaar
der er vi ofte om stunden keddere kunde
bræ, undtagen jeg fortæller min person
er nu svag og daarlig næst jeg skal
blide noget tungt, og især min næse
vinderen stunder til, kuld og stigh
væde, daarlig klæde til dels, fortæller jeg
er svag og lidt blod fortæller
underhaal mig, fortæller jeg
fortæller smær, vi klarer ikke med os
fortæller jeg at skaffe de nødvendige
og mad, og klæde til syv mennesker,
jeg har mange gang tung med mig
der og end jeg kunde vellet det var,
kunde det smær enken klæde eller
sko.

av den, saam de kunde kash bort.
og vi kunde vere glad i det at bringe
de op til nogen av aas isde de smaa, de
de stikker ikke de mindste, de er alle fine
bort spde smaal i de mad, og kleser.
Saa kunde den blive til gaon til de
saam leve de op, jeg maas faa del
dig vi har faa en skind side.
med haage en prakke for Edvart
med lit bringe under klee av ham
til aas, mig og den, vi ser smaal gav
i det, og er glad i alt, var lidet de se,
Edvart er og har vereet flink med mig,
og de samme den, og lak skal de have
haabes gud i himlen lene de i
jive saa skal edre jive, de har han
sela sag, jeg har vereet uheldig paa
mange slags vis, de vil sig siggan
og jrelage, om jeg maas find mig
i vad gud jor, jeg faa maake inge
ting.

Ja nu stunder de smalt til jul igen.
Liden gaar smalt, isde sammen med
de vore vin her, at blaa sig igen som
med sin nye økonomiske Krav, faar
denn tilværelsen, daan lige saa tungt
et laed paa aas fatisse, jeg har vel
ikke vunte nogen jule gave fra de
de de har været saa snild mod aas
saa mange gange, og jule paa Anna
og saa, saa de har været snild, men
glæm aas ikke vad tid de vin her de
lang, og best, og sure tidet, faar og lide
paa sjon og tid out, og jeg daan inge
ting. Naalid, jeg har ikke baret dem for
de sidste blo og penge, jeg fik isamen
med Anna, de de saa, om daan med
saa maan vilige i de nat og dag, naar
væder et gaat, og be vike tid saa
alt blive glæmt, nu er været skigt, og
in let at faa paa sjon, og de kan

det altid bliver til tilovers til at skrive,
maa nu til at slutte snart, skal tilde
i fra Anna mange gange tak, og tænke
vender snart blev fra dem saa meget
kun faa skrive igen, kun et nog lund
bra fiisk, faa sjeldne gange kan kun
være lit daadlig, naad de et stige vairs,
da kun har jikk ikke fri faa det,
maa faa hde dig at Oh Gud: et død
i host efter et langt sjæe lie, du
tilbes fra dem, de har sjæst efter dig
alle tider, og dem et build mod mig
saa maa jeg til stert: takke du faa
alt og saa snart de faa disse ord
skrive snart tilbage igen: saa
jeg faa høre om de leve og deres
da he og saa, vender at hån igen
til jul, ja lov inderlig vel alle
sammen, og nu glædelig jul igen
mange kiser fra os alle sammen
din bedste Ankom Olevik: